

У Европи је све више муслимана. Ако их је у 2010. години овде живело тек нешто више од 44 милиона, већ до 1930 године њихов број ће премашити 52 милиона људи, а удео у становништву Европе изнеће 8,6 процената. И нипошто се не ради само о оним земљама у којима су муслимани живели од испокона векова (Албанија, Бугарска, Босна и Херцеговина, Македонија, Црна Гора, самопроглашено Косово), Муслимани „освајају“ све нове и нове земље Европске уније. Тенденција повећања броја муслимана нарочито је приметна у Великој Британији. Овде ће се удео муслимана у наредне две деценије удвостручити – са 4 на 8 процената. За то време муслимани ће чинити 10,3 процента становништва Француске, 10,2 процента Белгије, скоро 10 процената Шведске и више од 6 процената Немачке.

Дуже време у Европи се према муслиманима спроводила политика мултикултурализма, која је претпостављала коегзистенцију, узајамно прожимање и узајамно обогаћивање различитих култура. Међутим, по мери како се бројност муслимана у Европи повећавала, у концепцији мултикултурализма се почело појављивати све више пукотина. Испоставило се да муслимани нипошто не горе од жеље да привију „европске вредности“, већ дају предност изградњи паралелног друштва, утемељеног на постулатима Курана. Чак штавише, они константно шире пределе свог друштва, преобраћајући подоста католика и протестаната у ислам. А о обрнутим случајевима, то јест, о томе да неко од муслимана пређе у хришћанство, нема ни говора. Као последица, број џамија у Европи расте, међу ухапшеним терористима све чешће се појављују „бледолики“ неофити ислама, а египатска „Муслиманска браћа“, који су нашли уточиште у Лондону, ових дана позивају да се „затвори Суецки канал... и припреми за рат против Израела“.

Вероватно да не знају сви за књигу главног идеолога „браће“ Сајида ал-Кутбе „Етапе пута“. Та књига је друга по значају после Курана за исламске радикале. Ал-Кутб је сматрао да савремено друштво живи у стању „џахилије“, доисламског варварства. „Задатак истински верујућих јесте да се затворе у кругу истомисљеника, то јест, браће, и да почну непомирљиву борбу за очишћење света од „неверника“ – „велики џихад“. Ево и још неколико фраза из 'другог Курана': „Алах је идеал. Пророк Мухамед је вођа. Џихад је средство за постизање циља. Смрт у име Алаха је заветна машта...“ Заветна машта Ал-Кутба се испунила – у августу 1966. године, након дуготрајног тамновања, он је обешен по пресуди египатских власти.

2500 имама одржава молитве у Немачкој

Било како било, тек све је ишло ка томе да неко у Европи треба да подигне узбуну због мултикултурализма и растуће плиме муслимана. Гром је грунуо у августу прошле године, када се у продаји нашла књига Тила Сарацина „**Немачка се самоликвидира**“ која је најпре издата у тиражу од 250 хиљада примерака (данас преко милион примерака!). Основна теза аутора јесте да Немачка константно постаје глупља, јер овде децу рађају једино мигранти – муслимани и незапослени.

Сарацин је један од водећих политичара Социјал-демократске партије Немачке (СДПН). Дуги низ година он је био сенатор у Берлину, а потом прешао у управу Бундесбанке.

Он жели да његови унуци и прауници живе у Немачкој, која је насељена Немцима. Јер, етнички Немци не обезбеђују чак и просту репродукцију, они старе и изумиру. А муслимани се множе, и ако тако буде и даље, кроз 100 година у Немачкој ће остати свега 25 милиона Немаца, али ће зато бити 35 милиона муслимана, пише Сарацин. И проглашава свој кредо: „Ако будем желео да чујем мујезина, наручићу себи одмор на Блиском Истоку“. Читај: муслиманима није место у Немачкој.

Немачки канцелар Ангела Меркел је писање Сарацина означила као „апсолутно неприхватљивим“ и „увредљивим за читаве групе становништва“. Међутим, **анкета јавног мнѐна, коју је почетком септембра спровео социолошки институт Форса,**

показала је да „увредљиву“ изјаву Тила Сарацина о томе да муслимански имигранти нису способни да се интегришу у немачко друштво, као и то да је њихов претпостављени ниски интелект условљен генетички, подржава 70 процената анкетираних.

И у резултату се већ и Ангела Меркел замислила над сопственом изјавом. Прошло је пола месеца и немачки канцелар је, у суштини, признала да је Сарацин у праву. У свом излагању на конференцији омладинске организације Хришћанско-демократске партије у Потсдаму, Меркел је изјавила да мигранти, који долазе на рад у Немачку, треба да говоре немачки, јер једино у том случају они могу постати пуновредни учесници тржишта рада. „Ми не бисмо желели да видимо оне, који не могу одмах да говоре немачки, - изјавила је Меркел. „Они који се праве да овде нема муслимана и ислама, они који игноришу чињеницу да у Немачкој има 2500 имама који сваке недеље организују молитве у џамијама, обмањују сами себе“.

Изјаву је канцеларка дала неколико дана након анкете јавног мњења, коју је спровео социолошки институт Аленсбах, у току које се показало, да само 18 процената анкетираних сматра да муслимани признају темељне вредности немачког друштва. 67 процената верује, да их муслимани одбацују, а 55 процената – да су мигранти муслимани терет за немачко друштво.

Истовремено је федерални министар за питања породице и омладине Кристина Шредер изјавила, да је у Немачкој у школским двориштима, у метроима и електричним возовима настао проблем мржње према... Немцима. Нападају се немачка деца и тинејџери, јер су Немци. То је такође облик расизма, подвукла је госпођа министарка.

А почетком јануара 2011. године појавили су се резултати још једне анкете, коју су спровели Француски институт за проучавање јавног мњења (ИФОР) и лист *Ле Монде*. Испоставило се да више од две трећине од отприлике 1600 испитаника у Француској и Немачкој сматра да се муслимански имигранти лоше интегришу у европско друштво. Осим тога, око 40 процената анкетираних Француза и Немаца у исламу види опасност по своје земље.

Лист *Франкфуртер Аллгемеине* с тим у вези је писао: „Таква подударност запрепашћује. Нарочито ако се има у виду да се са аспекта норми, којима се регулишу односи између државе и цркве, а такође националних традиција, Немачка и Француска веома разликују једна од друге: Француска је класична „имиграциона“ земља“, а Немачка је дуги низ година била земља из које су људи одлазили. Али пре него што се изведу исхитрени закључци о опасној популистичкој исламофобији у духу Херта Вилдерса, било би умесно озбиљно прихватити надања и страхове, које пре свега осећају становници. А и за придошлог у нову земљу имигранта промена ситуације изазива потресе. Не треба такође одбацивати ни везани са повећањем броја имиграната процес радикалних промена у друштву, које треба да преживи основна нација земље. Онај ко позива на јединство и стрпљење већине, према томе исказује превисоке захтеве“.

Како је истицао сарадник ИФОР Жером Фурке, пре неколико година расправе о имиграцији углавном су се тичале безбедности и запослености. Сада Французи и Немци покрећу питања националне самосвести и опасности, коју представља ислам по европску цивилизацију.

Анкета, на чије се податке позива Ж.Фурке, спроведена је поводом поштравања

европске позиције према исламу – другој по распрострањености религији у Европи. Француска и Белгија су усвојили законодавство о забрани ношења на јавним местима фереџе, која покрива лице. Швајцарска је гласала за забрану изградње минарета. А крајње десничарске партије, чије политичке платформе најчешће имају антиимигрантски карактер, повећавају број присталица у Шведској и Холандији.

Фурке је такође саопштио да ИФОП намерава да спроведе сличне анкете и у другим европским земљама. Он сматра да се резултати могу разликовати у таквим земљама као што су Велика Британија, али да ће у целини бити сасвим слични.

„Време либерализма са мишићима“

И управо у вези са Великом Британијом искусни социолог, изгледа, греши. Прошло је месец дана и премијер Велике Британије Дејвид Камерон је, у свом говору на Минхенској конференцији о питањима безбедности, позвао своје европске колеге да се „пробуде и схвате шта се дешава унутар наших граница“. По његовом мишљењу, политика мултикултурализма спровођена деценијама је пропала. Шаролики етнички калеидоскоп данашње Европске уније нипошто не жели да се склопи у лепу целину, у слику – националне мањине, нарочито муслиманске вероисповести дају предност живљењу у изолованости, пренебрегавајући правила и обичаје земље домаћина. „Нама је потребно да одбацимо пасивну толерантност последњих година у корист кудикамо активнијег и снажнијег либерализма“ - изјавио је Дејвид Камерон.

Треба признати да је Велика Британија донедавно одбијала да 'својим' муслиманима намеће своја правила, по којима живе Британци, видећи у томе опасност од отуђивања. Поред осталог, овде су одустали од француске иницијативе да се забрани ношење хиџаба у школама. Напротив, коренити Британци су позивали да се чак не истиче религиозна симболика, типа наталних крстова, како тиме не би „вређали“ осећања иновераца.

Осим тога, Велика Британија је на својој територији изградила 1600 џамија и, по речима генералног секретара Муслиманског савета Британије Мухамеда Абдула Барија, у догледној будућности њихов број ће се повећати. Генерални секретар верује да ширење утицаја муслимана у магловитом Албиону не треба да плаши остале. Међутим, чињеница од које се нема куд денути, јесте да се 'бојазан осталих' ипак повећава. И то не из разлога што се умножава број џамија, већ зато што се у тим џамијама поред осталог

проповеда мржња и нетрпељивост према земљи на којој стоје те џамије.

Очигледно да тактике смиривања екстремизма, која је довела до појављивања изолованих националних заједница, које не желе да се интегришу у британско друштво и да деле његове либералне вредности, више неће бити. Као што неће бити издашног спонзорисања муслиманских организација, на које се, према изразу Д.Камерона, „пролива новчана киша“. А шта ће бити са оним 'екстремистима' који у џеповима имају британски пасош!? За сада је питања више него одговора.

Карактеристично је да се говор Камерона у Минхену подударно у времену са демонстрацијама ултрадесничарске „Лиге енглеске одбране“ у граду Лутону, недалеко од Лондона. Демонстранти су захтевали да се обузда раст екстремизма међу муслиманима, који живе у Британији, и скандирали аснтимуслиманске паролe, употребљавајући при том, нецензурисане изразе. Истовремено се догодио још један индикативни догађај: објављено је годишње истраживање о питањима имиграције „Трансатлантске тенденције“, које је показало раст забринутости Британаца због проблема имиграције и доминације странаца у земљи.

Изјава Камерона дочекана је са одушевљењем не само у Немачкој, него и у Француској, где је већ акумулирано 'драгоцено' искуство депортације румунских цигана и објављен рат хиџабу. Нови лидер ултрадесничарског националног фронта Марин Ле Пен је дала интервју британском листу *Финанциал Тимес*, у коме је поздравила поштравање политике Уједињене Краљевине према националним мањинама и имиграцији. Она је честитала Дејвиду Камерону што је подржао мишљење њене партије у вези са тим питањем.

У таквим условима није могао да оћути ни Никола Саркози. Јер, он је гушио бунт Француза арапског порекла још док је био министар унутрашњих послова. Одговарајући на питање о неуспешној политици мултикултурализама на каналу ТФ1, Саркози је изјавио: „Да, то је неуспех“. По његовом мишљењу, француски систем интеграције показао се неефикасним, јер се интеграција као таква није ни догодила. Председник је истакао да је неопходно поштовати суживот једних с другима. По његовим речима, имигранти су дужни да постају део националне француске заједнице и да поштују локални начин живота. А оне који то не желе, у Француској не чекају.

„Француска национална заједница не жели да мења свој начин живота, једнакост међу

мушкарцима и женама, слободни одлазак девојака у школе. Ми не желимо религиозне обреде на улицама“ - казао је председник. „Наша земља је света, црква је одвојена од државе, молитва никог не буни, али ми не желимо на нашој територији агресивни религиозни прозелитизам“ - истакао је он.

Очигледна је чињеница скретања – како европског друштва, тако и политичара који, ако не журе да оду у политичку пензију, треба да имају на уму друштвена расположења. Чак и у случају ако њихови потези доведу до „судара цивилизација“, који је предсказао сада покојни Семјуел Хантингтон.

Следи ли велика сеоба народа?

Остаје, међутим, још једно питање: шта је довело до садашње ситуације у вези са муслиманима у Европи? Сасвим је очигледно да, ако би они код своје куће имали та иста животна добра, која се могу имати у Немачкој или Великој Британији, тешко да би они и хрлили у Европу. Политичари Старог света требало би да се сете времена колонијалног разбојништва и поратног неоколонијализма када су, црпећи богатства муслиманског света, поред осталог и нафту, и постављајући марионетске режиме, Европљани осудили муслимане на вегетирање. При том распон у нивоу социјално-економског развоја између Западне Европе и многих арапских земаља не само да се не смањује, него је у сталном порасту. Продубљује се економска неједнакост, а то мора да потхрањује екстремизам.

Бурни догађаји на Блиском Истоку приморавају нас да размишљамо о новим таласима имиграције, које могу не само запљуснути Европу, него и довести до озбиљног пада животног стандарда управо Европљана. У историји су се догађали слични примери. „Велика сеоба народа“ не само да је докрајчила Римску империју, него је и зауставила развој Европе у најмању руку на хиљаду година. Историчари тај миленијум називају „мрачњачким веком“.

Излаз, треба рећи, очигледно није на путевима 'либерализма са мишићима', већ у предаји муслиманским народима најновијих технологија, давању реалне помоћи у економском развоју. И то треба да се чини како би се повећавао животни стандард не само појединих 'реиса' попут Хоснија Мубарака, већ читавих народа. Само у том случају Европа може стећи мир и још дуго уживати у својим либералним вредностима. У противном, могу наступити вредности другачије врсте...

(Фонд стратешке културе)